

# **Танхельм. Темрява ночі. Кн. 2**

Юлія Романюк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — [nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)

## ПРОЛОГ

Селіній крутився під периною, то провалюючись, то виринаючи з тривожного сну. Нічний Мисливець заховався за хмарами, не турбуючи Обитель доторками. Сузір'я Лебеда пірнуло до чорних вод неба. Місячне проміння із шурхотом продиралося крізь хмари — сни чорного вовка заливало сріблом. Мачуха проганяла з будинку — він байстрюк її судженого, бастард без прав на спадок Темних. Тодішній архонт прийняв Селінія у лави чорнокнижників, але навіть у маревах вовка турбувало, що вчинив він так лише через зв'язок Селінія із древнім родом. Принесені жертви — через перешкоди, з зусиллями й короточасними проявами сумління — не мали значення.

До сну прийшов морф-ведмідь. Селіній чув, що Ергол загинув. Той, кого він спрямовував останні роки, навчав за скеруванням Богині у жовтому. Усі вони — фігурки на дошці, покликані провести Справжніх Богів до Танхельму. Бо морфи не знали, хто їх породив, морфи поклонялися самозванцеві.

Богиня торкнулася Селінієвого плеча. Аромат достиглих, аж трішки порепаних яблук, з легким відтінком смаженини, ринув у носа. Забувалися образи на батька, мачуху, зведенюків і Ергола, який не виправдав сподівань і захопився пошуком вигаданої книги замість того, щоб навчати армію, знайти браслет і пильнувати однооку лисицю.

Жінкоподібна Богиня все знала і скеровувала, завбачно змінюючи маршрути.

— Прокидайся, він уже тут, — озвалася солодким голосом. Селіній не хотів полишати сон. Не зараз. Слухати й слухати, впиваючись медом слів. Якщо її голос аж так чудотворно звучав, то яку красу ховала Богиня під каптуром?

Селіній збирався покликати її справжнім іменем, але вона приклала пальця до його писку:

— Лише коли моя нога торкнеться земель Танхельму. Коли ти все підготуєш... Іди.

Солодкий голос закус, і Селіній розплющив очі, зустрівшись із мордою старого Мерáка. Пошарпаний віком, сивий до останньої шерстинки, з тонким писочком і примруженими очима, морф-корсак{1} трусив архонта, аж із подушки легіло куряче пір'я.

— Пане Селінію, пане архонте. Вартові доповіли, що Темрява прибула на острів. Все, як ви казали, все...

Селіній зірвався на ноги й відштовхнув старого. Колись Мерáк був важливим, пам'ятав перекази про Справжніх Богів і переписував по десятку Чорних Книг на рік. Але його пальці викрутив час, а пам'ять розпорошилася — тепер він носив звістки, подавав Селінію напої та клав гарячі цеглини до ліжка.

— Як вона казала, дурню. Як казала Богиня у жовтому! У тебе і язик порепався чи що? Богиня у жовтому! Повтори.

— Богиня у жовтому, — пробелькотів нерозбірливо Мерáк, похиливши чорного носа на груди.

Двором Обителі старигань дріботів попереду вовка, висолопивши язика і тримаючись за бік, але вже на другому завитку замкових сходів здався. Та й Селіній самотужки знав дорогу до найвищої вежі, з якої видно Берегові поселення, цятки Степових й Дрібних, а головне — Самотній острів. Казали, що Лерен спустився з Фіраану, розкинув зачакловане м'ясо та пішки дійшов до Сур'ї. Але серед темних вод на клаптику суші історія морфського бога обривалася.

Ця частина замку, Магніфіка, збилася з ліку років. Її звели до Великої Битви, коли Танхельмом правив король Толіман, чие прізвище, як і прізвище Саваота, загубилося у віках. За тих часів не призначали архонтів, а брати вивчали зворотний бік магії,

досліджуючи мікроскопічні щілини до іншого світу. Їх об'єднала спільна мета. Про людського чаклуна і його напрацювання дізналися значно пізніше. Так з'явилася перша «Чорна Книга», недолуга спроба відтворити оригінал. За тих часів стояли високі бічні вежі, а морфи не цуралися постатей у масках; зруйновані монастирі схилилися перед Обителлю та й Гуурвіль мали за союзника. Стільки минуло років, домівка братства змінювала вигляд, зводили нові стіни, приміщення, зносили застарілі, а вони так і не наблизилися до Позамежжя.

Мерак наздогнав Селінію на верхівці вежі. Біля стрільниць стояли брати у довгодзьобих масках і мантиях. Вони кивнули, вітаючись, але не відводили поглядів від збуджених хвиль. Один, врешті, розвернувся і виструнчився.

— Архонте Селінію, коли ми помітили, що прибув Первісний Дух... Темрява, послали по вас, — з-за маски до Мерака з докором зблиснули очі.

— Він Тенебріс, не Темрява, не Первісний. Не треба ось цих означень і страхів загальною мовою. Справжні Боги їх не люблять. Що він робить? — Архонт учепився руками у виступи стрільниці, перехилився, вдивляючись ліворуч Обителі. Ніби міг своєю присутністю розігнати морок.

Вартовий не відповів. Провів рукою до острова — легкий серпанок, ледь помітне пульсування світла, зраджувало чужу присутність серед руїн. Вовк відчував силу та насагу, що рвалася в їхній світ, але їй навіть не вистачало потуги перейти морську лінію до стін чорнокнижників. Тільки відголос — ніби ехо в печері.

— Архонте, пане Селінію, ми можемо взяти десяток братів і переплисти, так, переплисти на човнах до острова. Думаю, Те... Тенебріс із радістю зустріне вас, і він...

— Тенебріс — це згусток сили, який поки не може ні запитати, ні дати відповідей. Він — демон, що тримає розкритою одну зі

щілин до богів Позамежжя. Дух, який здатен захоплювати тіла, бо не має власного. У цьому морфи не помилялися. Чи хтось хоче просто зараз стати посудиною для розчленованого Тенебриса?

Вартові не відповіли. За плесом проявилася перша смужка світла, а Селіній бажав закрити нагальні питання до світанку. Як усі Темні, він не вирішував важливих справ засвітла.

— Брате Мерáку, розкажіть нашому другу-вартовому, про що ми розмовляли останні дні, що Богиня у снах розповіла вам і мені. Наші брати не розуміють, чому ми зараз не спускаємося до Тенебриса. — Селіній не міг і не хотів. Присутність позамежної істоти підіймала шерстину дибки. Але страху архонт не відчував. Тільки хвилювання від неосяжної величі та могутності, які стануть частиною його існування.

Але Мерáк, похитуючись, задрімав. Слина збігала на комір балахона та крапала на підлогу. «І так все частіше, засинає, навіть коли сонце сидить на Фіраані», — Селіній безрезультатно штурхнув старого. Якби не залишки знань у голові корсака, архонт давно б його позбувся. Але Мерáк багато знав і чув, мав за внука одного з попередніх архонтів і двох перед ним за братів. Якби Мерáку вдалося пройти випробовування, зараз він би сидів у Магічній Раді майстром чи магістром, пускаючи бульки з носа на королівських засіданнях. Але йому не вдалося. Селіній не здивувався б, дізнавшись, що той просто заснув.

Архонту довелося струснути стариганя.

— Так, архонте, я казав, що на Самотньому острові zostалися руїни першого храму Лерена. Вважають, що саме там спочив Безликий, відійшов у вічність, де й очікує своїх морфів. Існує непоширена думка, що всі душі проходять крізь острів. Ті, кого Лерен не прощає, вирушають до князя тіней. Одна колона, кажуть, що від перших морфів...

— До бісів Лерена. Мерáку, розкажи вартовим, чому ми не спускаємося до Тéнебрíса. — Селінію уривався терпець, але не показував цього вартовим-братам. Вони мали знати, що братство веде терплячий і виважений архонт. Божевільні швидко втрачали владу; нетерплячих відкидали з дороги; зациклені на силі врешті не здобували її, натомість зустрічаючи смерть. Прикладом для всіх тез слугував Ергол. Скільки Селіній не намагався вкласти у ведмежу голову, що головне — то привести Справжніх Богів у Танхельм, Ергол жадав влади, сили та змоги керувати світом. Навіть таким темним і віддаленим клаптиком суші на Отруєних Землях тіней.

«Але це нічого. Ергол зробив, що мусив. Якби не він...»

Мерáк стояв, вибалушивши очі.

— Чого ти дивишся на мене? Я велів тобі говорити! — Селінія дратувала стареча повільність.

— Архонт хоче, аби я, отож, згадував про Богиню?

— Мерáку, твоя пам'ять дірява, як старий казан. Брати знають про Богиню у жовтому, — Селіній нетерпляче махнув, припрошуючи корсак.

— Ну що ж. — Корсак оглянув приміщення, переминаючись з ноги на ногу, прокашлявся і, на полегшення архонта, заговорив: — Тéнебрíс підживився силами архімага Ергола. Цього вистачило, щоб захопити чуже тіло. Ми до останнього сподівалися, як і Богиня, що він прийде сюди в тілі Одноокої. Але, і Богиня цього не приховувала від мене й архонта, так, що це було малоімовірно. Тож, ага... хтось вирвав Тéнебрíса з морфіні, і ми з вами знаємо, що здатна це зробити наша магія, магія братів. І так, це не пройшло безслідно. Ми...

Перш ніж Селіній вибухнув від надмірного «такання», Мерáк знову заснув. Ретельно приховуючи лють у голосі, архонт продовжив за нього:

— Старий не згадав, що таку магію брати використовують колективно. Але ми точно знаємо, що ніхто з братства не перебував у столиці на момент битви. Зостається лише людський чаклун, батько «Некрономікону», той, хто видлубав щілини в цей світ із Позаameжжя. Але це не все, бо Тенебріс, коли його ви...

— Архонте, ви хочете сказати, що людський чаклун живий? — У вартового аж каптур злетів від різкого поруху. Він підхопив його, закриваючи лев'ячі вуха.

— Не перебивай. Живий. На дозвіллі порахуєш, скільки йому років. Людський виплодок змінює імена, через що його важко простежити... Це не має значення. Про що я говорив? Тенебріс. Його вирвали з тіла морфині, але частинка так у ній і залилася. Богиня показала. Одноока здичавіла з полум'ям у лапах. Одне око зелене, друге сліпе більмо. Нам потрібно її знайти, щоб Тенебріс повернув колишню міць. Слід приносити жертви, щоб щілини витримали прибуття Позаameжних, прикликати п'тьму, подовжити ніч, загасити сонце, коли буде потрібно... Морфи, звірі, здичавілі — всяк підійде для мети.

Селіній намагався не уявляти, скільки роботи доведеться виконати. З кожним днем перед ними виростали нові цілі, а братство налічувало всього зо дві сотні душ. Воно зменшилося втричі після зради Гуурвіля. Монастир відколовся і пристав на шлях Лерена-самозванця. Та й останні двісті років чорнокнижники переписували одну «Чорну Книгу» за іншою, тягнучись до «Некрономікону».

«Він був так близько», — Селіній намагався не згадувати, що в темному, смердючому й вологому закапелку Головної бібліотеки зберігали справжній скарб. Охороняв його пристаркуватий — але не настільки, як Мерак, — вартувий.

Запитання братів тривожили Селінія, а морф-корсак частіше торохтів про людського чаклуна. Бо це ж він відкрив чари Обителі,

його знали Позамежні. Та Богиня у жовтому, чиє справжнє ім'я Селіній не наважувався промовити навіть подумки, уникаючи її гніву, відмовлялася показати чоловіка.

«У неї каптур здригається, коли я його згадую. Ніби вона сміється». Але Богиню не можна було злити та квапити. Вона приходила м'якими кроками у сни, зачаровувала голосом. Селіній не хотів уявляти повноти її сил. Руки позамежної — більше схожі на людські, бузкового кольору з білими крапками, ніби хто розсипав борошно, — архонт бачив один раз. Потягнувшись крізь чорноту, вона торкнулася його брата по Обителі й пропала дірка до серця, натякаючи, що біля острова вона могутніша, ніж в інших частинах королівства. Скоро це зміниться.

Мерак захропів, хрюкнув і прокинувся, потираючи кулаками вузькі очиська, мов дитинча.

— А ще нам потрібно навчитися спрямовувати силу, аби, так, аби Тенебріс возз'єднався зі своїм уламком... Отож, але...

— Та припинити такати! Такі сили існують, Мераку, — Селіній засміявся. — Якщо Тенебріс на острові, то там і залишиться завдяки моїм хитрощам, — вовк самовдоволено посміхнувся. — Нам залишається здобути одну дрібничку, знайти нову посудину й привести сюди Однооку. Мераку, маєш когось на думці? Чия свідомість упустить Тенебріса і не буде зринати в непідхожі моменти?

— Так, архонте. Так, отож. Я відправлю братів стежити за ним. Але я не розумію. Дрібничка? Ви говорите про браслети роду вашого батька?

— Це і мій рід, Мераку!

— Так, звісно. Але якщо мене не зраджує дірява пам'ять мого казана, то у вас було два браслети. Де ж вони? — Мерак награно чхнув і закашлявся, приховуючи пирхання.

— Голова в тебе для того, щоб думати? Чи ти лише каптур носиш і їси в неї? Чому Тенебріс, як інші духи, не зникає, Мерáку? — Селіній не приховував роздратування. Його оточували дурні, яким необхідно розтлумачувати закони позамежної магії.

— Так, отож, браслети на острові. Не подумав, архонте, пробачте. Хіба вони не діють лише на Темних?

— Мої родичі гадали, що вони найрозумніші. Що браслети вміють концентрувати тільки їхню магію.

Сонце підіймалося вище, смуга світла ширшала, з неба зникло сузір'я Лебедя. Здавалося, що на тому березі, де ходять мертві із червоними очима та зброєю з кісток драконів, згущуються тіні. Звичний літеплий вітер змінив холодний протяг — Тенебріс влітався в нутро Танхельму.

— Архонте, пане архонте...

Селіній поглянув на вартового. Під натиском світанку мряка розвіювалася, вовк розгледів в очах вартового перемішаний зі страхом інтерес. Молодий, на службі роки зо два, не встигнув відчутти смаку тутешніх чарів.

— Навіщо Справжнім Богам, Позамежним... навіщо їм наш світ?

Селіній засміявся. Сотні разів він бачив і чув, як теперішня королева заливається реготом, незважаючи на розгублений вигляд підданих. Ніколи не розумів, який в цьому сенс, у чому задоволення піддаватися імпульсивним емоціям, поки навколо очікують на твої слова та рішення. Селіній відчував задоволення моментом, силу почуттів, знання. Він затихнув, нагадавши собі не впиватися владою. Він — архонт, брат Обителі, як Мерáк і цей простакуватий вартовий, чийого імені він не згадав.

— Бо ми їхнє поріддя, брате. А тепер відбери мені трьох чорнокнижників. Обов'язково вовків. Для максимального ефекту. — Селіній наперед смакував майбутнім візитом. — Нагадаємо

Танхельму про себе.

## ТЕМРЯВА НОЧІ

### 1103 рік після Великої Битви за Танхельм

Кінгтрас — столиця Танхельму, перше велике поселення, місто, яке викохало та виплекало людиноподібних морфів. Пам'ятаючи кроки першого короля Саваота та подихи дітей істинних драконів, воно прокидалося, ніби народжувалося знову і знову із черговим світанком. Крізь серпанок ранкової мряковини пробивалося сяйво Головного Світила. Вулицями гуляв сонний шум: рипіли двері будинків, прочинялися вікна, на дорогах позіхали морфи. Торговці тягнули крам до яток, жваво перемовляючись, вервечками чимчикували робітники до трасових копалень.

Сонце піднялося до зеніту. Освітило яблуневий сад за мурами замку. Гілля, обтяжене плодами, заглядало у високі вікна тронної зали. Вітер крутив яблуками, підставляючи світлу то червонястий бік, то зогнилий, випечений сонцем животик.

Марлена примостилася на гілці дерева. Зеленаве листя, де-не-де помережене першим золотом, густо прикривало крихітне тільце. Вона намагалася не рухатися. Щойно її почують, як випишуть прочуханки та відправлять назад до кімнати («Та куди завгодно, аби не до тієї кімнатки й не в ту вогку тісну скриню») — розбирати речі, розставляти книги, знайти підхоже місце рослинам, які вона привезла з Лісових сіл. Із хатинки поруч Звірінця, де Марлена провела найщасливіші два місяці життя. Вона вільно гуляла неозорим лісом, із цікавістю досліджуючи раніше не відомий світ, відвідувала вечірні ритуали з батьками та гралася, випробовуючи з рослинами сили. Можливо, так почувалися тварини, які виростали в неволі, коли їх відпускали? Марлена боялася оточення, згадувала хованки в колишніх покоях, але цікавість витіснила боязкість.

Довелося покинути околиці Лісових сіл і повернутися. Голодний, холодний, кривавий. Слова, промовлені глибоким, Позамежним голосом відлунювали в голові малої морфині. Голодний, холодний, кривавий. Те говорила не Ейла. Щось, що вирвалося після перетворення у здичавілу, користувалося її пащею. Від Марлени приховували правду. Але морфиня вміла споглядати, думати, аналізувати і... підслуховувати.

Застигнувши на гілці, скерувавши на себе помахом пальчиків листя для маскуванню, Марлена завмерла. Голоси з тронної зали безперешкодно вилітали крізь прочинені вікна. Обережно відігнувши гілля магією, Марлена спостерігала за морфами.

Арктус, Тіра й Кіпаріс завмерли біля стіни. Сонячне світло ігнорувало чорних вовків, а на яскравій шерсті Низькорослої вигравало полум'ям. Мемгон, королівський радник із постійно невдоволеним виразом голодного росомахи, аж підстрибував, щоб перервати розмову королеви й уставити слівце.

Коли Марлена повернулася з батьками, тікаючи до Кінгтрасу від монстра та чорного вогню Одноокої, новий радник узявся до виконання обов'язків. Із батьківських розмов морфиня чула: «Він бурлака, а в минулому... Архонт Обителі, уявляєш? Чому Джайна обрала його?».

— Арктусе, на всіх звітах зі Звіринця зміни дати. Змін у літочисленні не буде. Як собі морфи хочуть, але ми рахували від Першої Великої Битви, так і будемо рахувати. Що за Друга Велика Битва? Бойові дії торкнулися лише Кінгтрасу. І, — Джайна зупинилася, підняла руку, ніби спиняла невидимого перехожого, — ті слова. Я хочу, аби ви з Тірою окремо описали все, що трапилося з Ейлою. У трьох екземплярах. Для мене, архімагині Кіпаріс і для Мемгона.

Нічні кивнули та ледь вклонилися.

— Кіпаріс, люба, я хочу, щоб ти проаналізувала все, що побачили Нічні. Чи можливо, що частка Темряви залилася в Ейлі? Куди ділася більша Темрява? Яку небезпеку вона несе Танхельму? Все, що вважатимеш важливим, запишеш. Голодний, холодний, кривавий... Якби ж знати, що це означає. Потрібно знайти Говарда. Мемгоне, відправиш гінця до міста Гірників, не хочу, щоб люди бачили, як Говард отримує послання з Епістули. Ніякої нашої магії на їхній території, поки ми не зробимо мир стабільним. — Але називати місто Гірників Страундоргом королева так і не звикла.

Джайна крокувала між колонами, підійшла до вікна, навіть не глянувши на Марленин сховок.

— Королево, у мене залишилися запитання щодо майбутнього Марлени. І того, як ви вводите нас з Арктусом у справи королівства. — Тіра ступила наперед.

Джайна відмахнулася:

— Не тут. У залі для аудієнцій, де стіни не мають вух. Розмова займе не одну годину, та й Марленині... си...

Марлена проповзла ближче до краю гілки, уявляючи себе жовтопузою саламандрою. Марленині що? Скрип дверей тронної зали та швидкі кроки приховали продовження. Розштовхуючи служниць, вириваючись із рук вартових, до приміщення ввалилися морфи у чорних мантиях. Тіра з Арктусом загородили непроханим гостям шлях, оголюючи мечі. Мемгон і Кіпаріс ступили до королеви, готові будь-якої миті захистити її обісами. Але чотири різномасті вовки зупинились перед Тірою й Арктусом.

— Ми прийшли поговорити, — сказав один із вовків, не зводячи погляду з Джайни. Підтверджуючи мирні наміри, він підняв беззбройні руки, дозволяючи Тірі його обшукати. — Росомасі нічого не варто заблокувати наші чари. На певний час.

— Як ви допустили, щоб вони дійшли до зали? А ви як посміли вживатись до королеви Благородної без дозволу? — Нічний гримів

на зайд і вартових, а схопивши найближчого вовка, того, що подав голос, примусив його дивитися собі в очі. Чорний, як і він сам, із таким само смагливим кольором людської шкіри на руках, морф задоволено посміхався. — Представся та відповідай!

Тіра скосила погляд на Арктуса, здивовано ледь відкривши пащу. Нічна похитнулася, але порух помітила тільки Марлена. Джайна делікатно відсторонила Арктуса й Тіру, підійшла до вовків-незнайомців і подала знак вартовим відступити.

Неохоче солдати пустили непроханих гостей і заховались у затінок колон. Служниці, підібгавши сукні, вибігли із зали, перешіптуючись. Дрібні чорні очі-гудзики Мемгона стрибали, розглядаючи присутніх.

— Хіба треба питати, хто вони? — Джайна вказала на маски, які четверо морфів тримали під пахвами. Сріблясті, де-не-де покриті скромним шаром золота, з вирізьбленими дірками для очей і довгими закрученими пташиними дзьобами. — Чого вам треба в Кінгтрасі? «Некрономікон» повернувся до власника. Книга більше не належить королівству.

Брунатний вовк розгублено, з неприхованим зачудуванням розглядав залу — олійні картини прикрашали стіни, дзеркальні плити відбивали світло, зайчиками граючись із тінями; погляд стрибнув на трон, на шибки вікон із червоного дерева, покриті золотом і сріблом колони. Піщаний і гривастий вовки холодно реготнули. Чорнявий вийшов наперед, обірвавши сміх. Не вклонившись, не огорнувши звертання в обгортку пошани, хрипко мовив:

— Танхельм обіцяє всім своїм мешканцям, усім дітям Лерена, що нужденний зможе звернутися до династії на троні з пропозиціями чи скаргами. Біля Обителі, де проживаємо ми з братами та сестрами, побільшало випадків нападів здичавілих на худобу. На заході, у лісах Звірінця, проживає дві зграї здичавілих.

На півночі, між Обителлю та Дрібними поселеннями, близько п'яти. Наше братство вимагає контролювати популяцію, а також створити реєстр здичавілих. Вони не морфи, але й не тварини, вони повинні жити окремо, ізольовано від нас. Чи варто нагадувати, що у вашому війську служить кілька здичавілих, у небезпечній близькості до морфів? Чи згадати мені про здичавілу одноо...

Джайна, скривившись, махнула рукою. Очі звузилися. Захитавши головою, вона вдивлялась у чорнокнижника, добираючи слова. «Вони» — братство, чиє коріння губилося в завитках історії. У «Найдавнішій історії Танхельму. Перше місто — Кінгтрас» розповідалося, як паралельно зі створенням першого морфського міста, із побудовою замку перший чорнокнижник заклав Обитель. У «Першій Великій Битві за Танхельм» згадувалося, як чорнокнижники пристали на бік Сумирних, дали клятву королеві, а опісля — зрадили. У «Темній частині Танхельму», серед згадок про почвар Примарних боліт, легенд про гіпогрифів, химер, мантикор і драконів, траплялися оповіді очевидців звірств братства. Але жодна книга не відповідала на запитання «Для чого сотворили братство?». Це зараз вони полювали за оригіналом «Некрономікону», а раніше, що вони робили на початку шляху? Для чого незнайомцям об'єднуватися під масками та жити під одним дахом?

Згадки про чорнокнижників збурювали гарячу Джайнину кров. Власники пташиних масок — жителі Танхельму, піддані, що мали їй коритися, але вважали себе автономною одиницею. Обитель охоче приймала королівське зерно, але зустрічала збирача податків ножами та чарами. Чорнокнижники лише брали; ставали причиною бід королівства; оскверняли святині Лерена; використовували темну магію, яка вимагала свіжої крові. Скільки уривків «Некрономікону» вони переписали за останні роки? Сотні. Примірники Чорних Книг розліталися Танхельмом, як свіжа побрехенька Лісовими селами. Та простий морф не здатен

контролювати людську магію, не кожен... Через демона вогню з-за меж морфського світу Квітучі ледь не втратили життя й будинок, який уже однаково їм не належав, бо Гірники перейшли під владу Просторів.

«Завдяки Ейлі», — промовив внутрішній голос, підозріло схожий на обурливе бубоніння Кіпаріс. Хай би що говорила Низькоросла, а в душі вона не пробачила ні собі, ні Джайні, ні Лереновій волі, ні чаклунові, що повністю не звільнив її доньки. Королева згадала слова Говарда: «Духи нагадують демонів із потойбіччя, то все, що я можу сказати».

Коли інформація про повернення «Некрономікону» в законні руки вийшла на широкий загал, чорнокнижники сказалися. Раніше вони ховалися у тінях, бродили під покривом темряви, ховаючись від чужих очей. Маску поза межами Обителі дозволялося скидати виключно архонту. Але зараз, у залі Кінгтрасу, стояло їх четверо, а на відкриті коштаї морди падало сонячне світло.

Джайнин погляд зустрівся з очима чорнокнижника і гаряча хвиля огорнула тіло. Руки задрижали, потягнулися до пояса, але меч залишався в покоях. Варто носити зброю із собою — минулі події навчили, що ворог здатний зайти до тронної зали та сісти на престол.

«Ти дозволила Піщаному всадовити свою миршаву дупу на трон», — доводилося нагадувати собі неприємний факт. Та якби Джайна повернулась у минуле, то повторила б усе зроблене.

Королева видихнула, повільно випускаючи повітря.

— Ти, морфе, що не представився, почав зі слова «пропозиція», а закінчив словом «вимагаємо». Як ти, — Джайна взяла чорного вовка за комір, делікатно, ніби заgravала, зберігаючи дистанцію, Арктус кинувся до них, але вона зупинила намісника поглядом, — чорнокнижник, прихильник темної та протиприродної магії, який проживає в Обителі й відмовляється керуватися словом династії,

наважуєшся говорити мені про закони та Лерена? Тіро, викиньте цей непотріб за браму! Нехай повертаються до свого смітника.

Чорний вовк з Обителі поглянув на Тіро. В мить, коли їхні погляди зустрілися, сумніви зникли. Тіра знала його. Бачила очі, що хитро та весело виблискували за обіднім столом; хижо, мов у орла, мінілися, розглядаючи її руки. Він обмацував її стан, поглядом продираючись під шкіряні обладунки. Тіра знала цей трохи кирпатий ніс із маленькою коричневою плямою — слід старого опіку; шрам на скроні — голий шмат шкіри від поранення, якого завдала вона; і ті очі, не чорні, як у неї з Арктусом, а коричневі, мов каштани, як у її матері та Марлени.

— Селіній, — ледь розтуляючи пащу, прошепотіла Тіра.

— Втішений, що ти мене впізнала. По шраму, так? — Селіній наслинив пальця й пригладив шерсть навколо пліщини, посміхаючись. — А я не одразу докумекав, що це ти. Хоч і придивлявся. Скільки років, а пам'ятаєш, як ти вис...

Мов град, із дерева посипалися яблука, а із саду пролунали зойки. Марлена злетіла на землю, приземлившись на дрібний сумах. Деревце гучно затріщало. На жакливу мить малій морфині здалося, що вона зламала кілька ребер, а не гілок.

Тіра перевела погляд до вікна.

— Марлена...

«Тепер він знатиме, він знатиме, що в тебе є донька. Тримати язика на припоні зубів, бо навіть у Кінгтрасі, під Джайніним захистом, ми не будемо в безпеці. Я не можу й далі ховати її за фальшивою стіною і з кожним стуком у двері відправляти до скрині». Тіра потерла під грудьми, поклала руки на гладку поверхню латної спідниці, втихомирюючи швидке серце. Все, щоб прогнати паніку.

Джайна злегка кивнула Тірі.

Видряпавшись із куща, обтрусивши листя із сукні, Марлена кинулася до найближчих дверей замку. Коридор, праворуч, ліворуч, сходи нагору, знову праворуч — і вона в кімнаті у вежі. Але щойно торкнулася ручки, як двері розчахнулися. Тіра зустріла доньку гнівним поглядом.

— Як ти?.. Але ж сюди немає виходу із зали. Мамо, як... — Марлена крутилася, вказуючи то на прохід, то на залу.

— Ти навіть не уявляєш, яку небезпеку накликала на себе. Скільки можна підслуховувати? Є речі, які тебе не стосуються, Марлено! Світ не вертиться навколо тебе! Ким ти себе показала перед королевою? Ти донька наступних королів, майбутня королівна! Невже не розумієш, наскільки важливо зберегти вигляд перед Благородною, перед всім морфством Танхельму?

Сад затріпотів. Яблуні потягнулися віттям, викручуючись усе вище та вище. Тіра не встигла й кліпнути — сумах підріс на п'ять дюймів, листя побагровіло й опало. Земля вибухнула: ядрами падали яблука, котилися дахом бібліотеки, поціляли у вікна зали, лякаючи граків та заблудлого кота, що з вереском кинувся навтьоки, вибухали соком від ударів об землю.

— Марлено. Не намагайся залякати чи переконати мене силою.

— Марлено, ти станеш королівною Танхельму. Марлено, ми з батьком станемо королями. Марлено, Нічні стануть королівською династією, — мала морфиня нестерпно копіювала голос матері. — Нічні? Та ти, як і я, не Нічна, мамо. Ми досі Темні. Пані Низькоросла постійно про це нагадує королеві. І я, якщо ти забулася, не просила корони, почестей і багатств. Я хочу бути близькою до Лерена. Проводити морфів до Безликого!

— Марлено, ми не вирішуємо.

Марлена тупнула. Тіра інстинктивно зіщулилася, але нічого не трапилося.

— Мамо, — голос морфині заспокоївся і утратив дратівливість, — я безмежно люблю вас із татом. Але я не готова ставати ні королівною, ні королевою.

— До моменту коронації мине багато часу... Куди ти зібралася? Марлена обережно обійшла матір і завмерла в проїмі наступного коридору.

— Походжу замком. Мені ж, як майбутній королівні, можна ходити всюди? Не лише західною частиною?

Тіра пропустила повз вуха недитячий сарказм, що отруював мову доньки. Перші десять років, життя без батька, хованки в покоях, життя в закритому просторі, події у Звіринці — все це змусило Марлену зашвидко подорослішати. Тіра намагалася змиритися, але колишньої Марлени більше не було поруч. Якщо вона взагалі колись існувала.

— Всюди, крім тронної зали. Марлено. — Тіра глтинула, набираючись сміливості для наступних фраз. Рано чи пізно вона повинна розпочати цю розмову. — Постарайся не розповідати нікому, що ти Темна, а не Нічна. Ми це виправимо, але морфи плескатимуть язиками, поки ті не пересохнуть. Часи змінилися. Краще називатися Нічними, а не Темними. Я обов'язково все тобі поясню. Все. І про Ейлу, і про твої сили. Все-все-все, що запитаєш.

— І про Селінію? — Марлена кивнула на замок.

— Марлено...

— От бачиш. Ти обіцяєш, але не виконуєш! Ти брехала мені, мамо. Про те, хто ми, де батько, звідки ти, хто твої батьки. Ти брехала мені!

— Я просто не говорила. Ще не час, Марлено...

— Недомовки — то також брехня. — І Марлена зникла за рогом, покинувши розгублену матір.

Марлена повернулася до замку одну повню тому, але не розклала речі, не знайшла місця для улюблених рослин. Книги

притулилися на перехняблених полицях. Опісля чергової сварки з матір'ю вона знайшла нагоду оглянути замок. Кожен смолоскип і надтріснуту стіну, з якої задував протяг, — як не дозволяли раніше. Зі згадками про замок у думках зринали чорні стіни скрині, старе відро в кутку кімнатки за фальшивою стіною і сморід вовняної ковдри, яку прали останній раз ще до Великої Битви.

Марлена зупинилася на цокольному поверсі. Тонкі пальці ковзали по вирізьбленому родинному дереву королівських династій. Більшість кружечків із простими схематичними портретами оточувало вугільне кільце — мертві. Портрет Олаві Піщаного недбало зчесали гострою каменюкою, аж стало неможливо розрізнити літери. Марлена відійшла на три кроки, оглянула інших закреслених членів династій. Дерево до стелі, заввишки шість морфських зростів, містило імена та прізвища королів і королев від початку створення Танхельму.

Марлена рухалася від імені до імені, спускаючись до коренів. Вона знала, кого шукала. Першого, найпершого, щойно вона побачить його ім'я — впізнає. У книгах не згадувалося прізвище. Якщо воно загубилося в літах, то і тут Марлена його не знайде.

На самотній гілці, затертій часом і сотнями рук, що торкалися минулого, знайшла, що шукала. Саваот. Без прізвища. Напевно, глибоко в душі, Марлена тішила себе сподіванням спорідненості з королями. Те розпечене залізо, що випікало ребра зсередини, коли вона злилася та боялася. Навіть перед матір'ю, викрикуючи образи, вона не здолала почуття, ніби хотіла розчинитися, зникнути, переміститися в інше місце. Тіло намагалося піддатися імпульсу, але в останній момент усе припинялося, рослини здригалися від сили, що рвалася назовні. Такими особливими могли бути хіба морфи королівського походження.

Коли Марлена заводила тему про свої сили, Тіра говорила, що всьому свій час, а батько стенав плечима. А якщо та сила така ж, як

в Ейли? Голодний, холодний, кривавий. Не раз Марлена втрачала контроль. Голодний, холодний, кривавий. Коли вона заспокоювалася, все приходило в норму; коли вона не відчувала страху чи злості, легенький порух пальців не змушував дерева скидати плоди. «А хіба в Ейли було не так?» Не так. Якби вона володіла схожою на непідконтрольний вогонь силою, та давно проявилася б.

— Гай-гай-гай, а що ти тут саменька робиш? Хіба діти слуг і охорони не повинні гуляти тіко західною частиною замку?

Марлена обернулася. Перед нею стояла морфиня-лисиця — вухата лисиця. Мініатюрна, присадкувата, піщано-сірого кольору, з тоненьким писочком, очима-намистинками та величезними кажанячими вухами. Незнайомка притисла їх до морди й зацікавлено, граційно закружляла навколо Марлени, ледь не танцюючи. А коралі брязкали замість музики.

— Хто ти? Ну-ну-ну, не хочеш відповідати? Вся поважна із себе. Морфиня-краля. Ну і, Лерен най упаде на твою голову, так мій татко каже, мовчи собі далі. — Вухата, з вигляду Марлениного віку, обернулася до протилежної стіни. — Бачила це неподобство? Вони zostавили на стіні гербів цю гидоту Піщаних. Череп і змія. Фе. А ось тут, — вона тикнула на вирізану на стіні подобу порожнього полотна стяга, — за кілька років нанесуть герб Нічних. Гай-гай-гай, ти диви, вони й тут місце заготували, — морфиня злегка відштовхнула Марлену та пальцем показала на гілку над Джайниним портретом. Три кола. Три місця для Нічних.

Вухата поводила пальцем по дереву, здивовано вигукувала, коли знаходила знайомі імена, незадоволено бурмотіла на гілці Піщаних — «цього бридкого Маргуса треба теж зчухати, аж поки від стіни дірка не зостанеться» та «за його часів ми ледь із голоду не вмерли» — і врешті обернулася до Марлени. Її очі ковзали по чорній шерсті, оцінювали просту блакитну сукню, подерту на рукавах від

приземлення на сумах.

— Ай, яка ж я не вихована. Мама з татком мені б вуха позакручували, якби побачили й почули. Я Гортензія, Гортензія Світловуха. Не важко здогадатися, за що моя родина отримала таке прізвище, еге ж? — Гортензія ніжно пригладила свої вуха. — А ти взагалі помічала, як дивно поділені назви в Танхельмі? Лісові села, Берегові поселення, Дрібні поселення, Сторожові... А з іншими можна собі язика зламати. Кінгтрас, Танхорес, Еракот, Аарваль, Хайтнорт, Фіраан. Цікаво, із чого такий поділ?

Марлена ледь не закотила очі та ледь не порадила прочитати бодай адаптовану для дітей історію Танхельму, але стрималася.

— За двісті років до Великої Битви Танхельм розколовся. Якщо ти подивишся на дерево, — Марлена знайшла і вказала на цілу затерту гілку, — то побачиш рід зрадників. Вони піддалися впливу людей. Хотіли торгувати з ними й надати синам Адама коридор до Льодових Земель. На їхніх територіях, східних, зародилася загальна мова. Змінювалися назви міст, поселень. Лісові села раніше звалися Віріседесом, а Берегові — Мараресом. У західній частині назви збереглися. Саме цей розкол привів до Великої Бит...

— Най-най-най, досить. Бачу, ти ще та читунка, — Гортензія закотила очі.

...

Далі — у повній книжці «Танхельм. Темрява ночі. Кн. 2».

[nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)